

УДК 336.71:330.322

ЗАРУБІЖНИЙ ДОСВІД ІНВЕСТИЦІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ БАНКІВ

Студ. А.В. Волощук, гр.БФ-2-12

Наук. керівник доц. О.П. Квасова

Київський національний університет технологій та дизайну

Виділяючи основні напрями інвестиційних послуг зарубіжних банків, слід звернути увагу на те, що основною умовою для інвестиційної діяльності банків є чіткий розподіл таких напрямів банківського бізнесу, як брокерські послуги і послуги андеррайтингу.

З огляду на необхідність активізації руху інвестиційних ресурсів розглянемо досвід американських банків з розвинуеною системою послуг інвестиційного спрямування.

В узагальненому вигляді система надання інвестиційних послуг у зарубіжних банках (на основі практики п'яти найбільших інвестиційних банків США) включає такі напрями:

1. Послуги інвестиційного банкінгу:

— послуги андеррайтингу для органів державної влади, органів місцевої влади, корпорацій;

— обслуговування угод із злиття та поглинання компаній (M&A — Mergers & Acquisitions);

— інвестиційний консалтинг.

2. Брокерські послуги:

— ринок акцій;

— ринок цінних паперів з фіксованим процентом;

— іпотечний ринок і ринок нерухомості;

— товарний ринок.

3. Послуги інвестиційного менеджменту:

— створення та управління фондами різних типів;

— довірче управління для населення;

— довірче управління для професіональних інвесторів.

4. Сервісні (обслуговуючі, супутні) послуги:

— кредитна підтримка інвесторів;

— кредитна підтримка емітентів;

— проведення валютно-обмінних операцій;

— розрахунково-клірингове обслуговування;

— страхування;

— аналітична підтримка.

Звертаючись до зарубіжного досвіду, країни, котрі за порівняно короткий термін після Другої світової війни модернізували свою промислову структуру (Японія, Південна Корея, Тайвань, деякі західноєвропейські держави), насамперед відрізнялися високою часткою державної участі в регулюванні соціально-економічного сектора. Країни Південно-Східної Азії активно використовували такі інструменти впливу держави на динаміку інвестиційного процесу, як:

-державні інвестиції, причому, не тільки в інфраструктуру;

-податкові стимулятори інвестицій;

-стримування цін на устаткування за допомогою пільгового мита на його імпорт;

-вплив на процентні ставки і підтримання їх на рівні, нижчому за ринковий.

Отже, враховуючи вищезазначене, актуальним завданням державного управління є створення ефективного трикутника «держава – банки – виробництво», який забезпечив би мобілізацію і спрямування українських фінансових ресурсів на інвестиційні потреби виробника і захищав законні права кредитора.